

Minu mõtted distantõppest.

Distantõpe on paljudes tekitanud erimeelsusi, ennekõike oodatakse rohkem koolilt, et too andku praktilisi teadmisi ja oskusi, elus rakendatavaid töövõtteid, mitte aga õpilase individuaalseid vaimseid võimeid millega varustada õppurit kindlate teadmiste ja oskustega. Mina arvan, et õpetaja ülesanne on õpilasi juhtida ja anda õpilasele tarvilikul määral iseseisvat tööd, kasutades samal ajal õppuri aktiivsust. Leian, et distantõpe on hea võimalus rakendada eluläheduse põhimõtteid õppetöös, samuti annab hea võimaluse erinevaid aineid siduda omavahel. Seda kõike ikka pean silmas algkoolist, kus üks õpetaja annab enamikest ainetest. Õpetajale on loodud väga head võimalused. Ta töötab lastega kindla plaani alusel, organiseeritult ja läbimõeldult. Viib õppetegevusi läbi huvitavalt, mänguliselt, mitmekülgset. Õpetamine peab moodustama psühholoogilise terviku ja selleks on vaja õppeained omavahel siduda ehk lõimida.

Minu meelest on distantõpe praeguse aja pedagoogilistes lähenemistes palju ühiseid jooni. Kaasaja pedagoogika põhimõtteid on esteetiliselt ja intellektuaalselt stimuleeriv õpikeskkond, erinevad projektid, õpperühmade koostamisel püütakse lähtuda mitte õppeedukusest, rõhutatakse lapse aktiivsust, kasutatakse rühma ja paaristööd, samuti rõhutatakse mängulisust, lapsest lähtumist, loovust, koduloo-loodusloo tähtsust õppetöös. Seda kõike annab rakendada ka veebitundides. Seda kõike on võimalik teha ka olles distantõppel. Mõtlen siinkohal seda, et ennekõike oleneb ikka õpetajast. Kindlasti on see kõik õpetajale alguses raske. Pikad tunnid arvuti taga materjale otsides, sest materjali on ju nii palju. Erinevaid keskkondi mida rakendada samuti. Mina algaja õpetajana enamus oma ajast otsingi materjali. Vahel tundub, et 24/7 olen arvuti taga ja otsin midagi või õpin ise mingit uut programmi kasutama. Arvan õpetaja peab olema julge ja lihtsalt proovima, ületama oma hirmud. Veebitundi annab luua ka väga põneva ja lapsi haaravad, samas aktiivsed ja õpetlikud. Ei pea õpilased tänapäeval õppima vaid töövihiku ja õpikuga.

Mulle väga meeldib J. Käisi mõte, et lapsed on ise õppijad ja õpetajad vaid suunavad ja annavad erinevaid teadmisi kust mingit materjali leida. Vabadus õppetöös ei tähenda, et ei plaanita õppimist vaid on kavandatud ja läbimõeldud tööd.

Lõpetuseks sooviksin lisada, et kui õpetajad valiksid võimaluse tulla mugavustsoonist välja ja tuleksid kaasa kaasaegse pedagoogikaga, ei tunduks distantõpe neile nii suur väljakutse. Minu mõte on muudame veebitunnid laste jaoks atraktiivsemaks ja huvitavamaks, sest elu on

kiires muutuses ja tänapäeva lapsed vajavad erinevaid nii nimetatud vau efekte. Ma loodan, et tegelikkuses me õpetajad, nii ka teeme valime endale ja oma õpilastele kõige sobilikumad ja omasemad meetodid õpetamiseks. Kõik sõltub ikkagi eelkõige õpetajast ja tema soovist õpetada.